

11.10.2014 - Det var Kattens

Sidste lørdag eftermiddag og noget af søndagen med brugte jeg på at lede efter den kat, der var blevet borte, og som tilsyneladende ikke bare sådan havde tænkt sig at lade sig finde og bringe tilbage til rette sted. Som I ved, er en kat helt og aldeles sin egen. Den har efter sigende ni liv, og kan både være kælen, blid, afventende, bister, spindende, edderspændt rasende, sød, klog og omskiftelig. Ganske som mange andre væsener på denne jord, bortset fra de ni liv, måske.

Den her kat er grå med hvidt bryst og poter. Den er stor, flot og stolt. Og så er den venlig og en af de mest omgængelige katte, jeg kender. Faktisk tager den pænt i mod de fleste, lader sig kæle med, klappe og tale til. Så venlig er den, at den finder sig i, når små mennesker lægger hovedet ned på den, niver den lidt i øret, eller trækker i det håndtag, der sjovt nok sidder fast bagpå.

Men hvor kat befinder sig, hvornår den smutter eller kommer hjem igen, giver den aldrig besked om. Piiiist - så er den borte, og pludselig er den hjemme igen. Uden at sige farvel eller noget og fremfor alt uden at fortælle, hvor den skal hen, hvem den skal møde, eller noget som helst om, hvad den skal lave. Og slet ikke, hvornår den har tænkt sig at vende snuden hjem igen.

Den er jo sin egen, er katten, og så må dens mennesker finde sig i ikke at vide hvor eller hvornår.

Pludselig er den her, og lige så pludseligt er den her ikke.

Nogle gange kan der gå timer, dage og endda uger, før den har fået nok af eventyr, mus, nye bekendtskaber, kæresteri eller andet, før det, helt naturligt, og som om intet er hændt, behager den at vende tilbage. Den bestemmer selv, sådan er dens natur, og den er helt sin egen, katten.

Lørdag eftermiddag og noget af søndagen med brugte jeg således på at finde den kat, som plejer at være der, men som så lige pludselig ikke var der alligevel. Fordi den skulle noget andet, havde vigtigere ting for. Jeg kunne ikke vide det, for den havde ikke sagt, hvad den skulle, eller hvor den skulle hen. Fordi den kat er sin egen, og således nogenlunde gør, hvad den har behov for eller har lyst til.

Nu er det jo sådan, at en kat, udover at være sin egen, også ofte hører til hos nogen. Hos mennesker, som siger, den er deres, hvad den også er, som den bor hos, og som giver den mad, passer den og holder af den.

Den her kat, som er grå med hvidt bryst og poter og en glad venlig en, bor ikke hos mig. Jeg har faktisk mødt den i Zoo. Det er nemlig der, den bor. Ikke i et kattebur, hos elefanterne eller sammen med de helt store katte. Den synes derimod at bo lidt over det hele med fast base et særligt frit sted, hvor den både kan nyde menneskers selskab og sit eget. Herfra kan den gå ud og vende tilbage og tage sig en lur, når det passer den.

Og så kan den vel at mærke suse mange forskellige steder hen uden at sige hvorhen og hvornår, den har tænkt sig at vende snuden hjemad.

Det skal den grå kat jo have lov til. Hvad andet kan man også sige, om en, der uanset går sine egne veje? Eller rettere sagt løber sine egne veje. For løb og susede af sted, var hvad den gjorde i lørdags, hvilket var grunden til, at jeg tilbagelagde flere skridt, end sundhedsministeriet anbefaler for en hel uge.

Jeg var nemlig som så ofte før på besøg i Aalborg Zoo. I den ene hånd havde jeg Clara, i den anden hånd Victor. 21 måneder er de blevet, og ligesom mange andre børn og større mennesker, er de rigtig glade for at komme der. Somme tider glør vi på dyr og forundres over, hvad de gør og den humor, Vorherre lagde for dagen, da han fandt på at lave et kæmpedyr med en lang tingest som næse og store blafrende ører. Et dyr, der kan lave en hel balje lort på en gang.

Andre gange kan vi klappe geder og trække bukken lidt i skægget, more os over søløvernes prusten i vandet, eller prøve at efterligne de plaprende papegøjer.

Til tider er det bare det at gå rundt uden at skynde sig og sidde på en bænk med hinanden og madpakken, der er bedst.

Men siden vi mødte den grå kat, er alting blevet anderledes. Nu kan snabeldyr og isbjørne passe sig selv og beundres af andre mennesker, kan de.

Clara og Victor kommer for den grå kat. Kort og godt. Ingen slinger i valsen, morfar og mormor!

Der styres direkte efter den, så bare glem alt om flamingoer, kameler og andet på ruten.

Det er den kat, og så må den være der på sin plads, og er den der ikke, må den løbes op og findes, så den kan aes, klappes, kæles og styres lidt med det håndtag.

I lørdags var den ikke på sin plads, den grå kat, men efter leden og kalden, fik de pludselig øje på den på samme tid på legepladsen.

- DER!!! Jublede de, og styrtede henrykte af sted for at indfange den søde grå kat, som hele turen drejede sig om. Som sagt, er også den her kat sin egen, og tog ikke særligt notits af to små børns brændende ønske om at ae og klappe.

Så var den her, så var den der, men vi gav ikke sådan op. Små mennesker kan også komme under borde og bænke. Det kan jeg ikke helt, så jeg forsøgte i stedet at lokke kat til os ved indsmigrende at kalde på den. Victor og Clara inviterede på medbragt kiks og gamle afgnavede, efterladte pommes frites fra udeserveringens gulv. Lige meget hvad. Det lykkedes kun at indfange den grå kat til et beskedent hej og kæl.

Vi - eller jeg og den tålmodige morfar, måtte give op og sige, at den grå kat nok var sulten og havde travlt med at finde mus.

Hjem måtte vi uden det, vi var kommet for: den grå kat!

Søndag ville vi af sted igen. Blot for at gå en tur, havde jeg tænkt.

Men man glemmer ikke, hvad man er kommet for: Katten. Og her var vi heldige. Søndag var den grå kat hjemme og på plads. Den lå fredeligt og sov, men som ikke mange andre, jeg kender, lod den sig vække uden brok og lod sig tilpas og kælen æ og klappe. Jublen hos de små lod sig ikke slå ned, og i dette håndgribelige og nære møde mellem børn og kat, kunne alverdens store og finurlige dyr godt pakke sammen. Dagen var reddet og god, lørdagens trængsler glemt. Katten var fundet, og vi havde fået lov til at se og opleve det små i det store. Eller måske var det i virkeligheden omvendt: at se det store i det små. Dagen efter var jeg træt og glad, men på mit kontor var der både stol og kaffe.